INFORMATOR

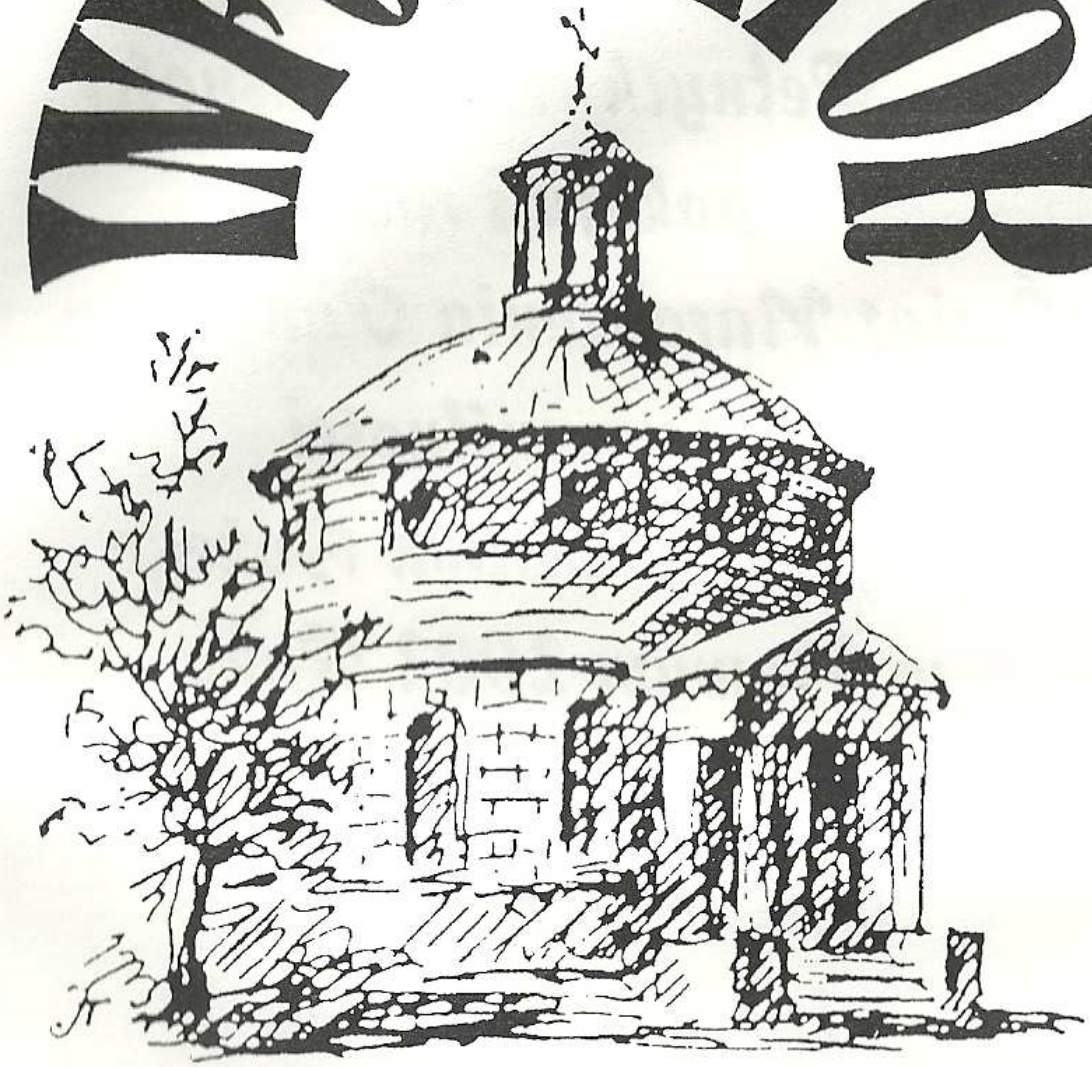

PARAFII
EWANGELICKO-AUGSBURSKIEJ
ŚWIĘTEJ TRÓJCY
W WARSZAWIE

BOŻE NARODZENIE 2001

Nr 4/2001

„Patrzcie, jaką miłość okazał nam Ojciec, że zostaliśmy nazwani dziećmi Bożymi i nimi jesteśmy".

1 J 3,1

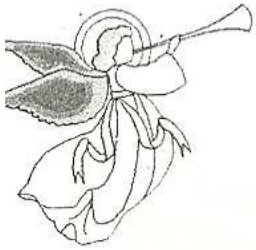

Pełnych ciepła, jasności, pokoju i radości Świąt Narodzenia Pańskiego oraz pomyślności i błogosławieństwa Bożego w Nowym 2002 Roku Drogim Zborownikom oraz ich najbliższym życzą z głębi serc Ksiądz i Rada Parafialna

CENTRALNE NABOŻEŃSTWO W DNIU ŚWIĘTA REFORMACJI

W dniu 31 października w kościele Św. Trójcy odbyło się centralne nabożeństwo z okazji Święta Reformacji. W nabożeństwie wziął udział biskup Janusz Jagucki, bp Ryszard Borski, proboszczowie obu luterańskich parafii warszawskich, a także proboszczowie parafii ewangelicko-reformowanej i ewangelicko-metodystycznej. Kazanie wygłosił ks. prof. dr hab. Bogusław Milerski.

❐❐❐

KAZANIE WYGŁOSZONE W KOŚCIELE ŚW. TRÓJCY W ŚWIĘTO REFORMACJI PRZEZ KS. PROF. BOGUSŁAWA MILERSKIEGO

Tekst: Iz 62, 6 i 10-12

Na Twoich murach, Jeruzalem, postawiłem stróżów: przez cały dzień i przez całą noc, nigdy nie umilkną. Wy, którzy wyznajecie Pana, nie milczcie! Przechodźcie, przechodźcie przez bramy, gotujcie drogę ludowi! Torujcie, torujcie ścieżkę, usuwajcie kamienie, podnieście sztandar nad ludami! Oto Pan ogłosił aż po krańce ziemi: Powiedzcie córce syjońskiej: Oto nadchodzi twoje zbawienie, oto jego zapłata idzie z nim, a jego nagroda jest przed nim.

I nazwą ich ludem świętym, odkupionymi Pana, a ciebie nazwą „Poszukiwaną", a nie miastem porzuconym.

Dzieje narodów, podobnie jak losy poszczególnych ludzi, nie stanowią jednego ciągu sukcesów, nieustannego pomnażania dorobku czy też budowania powszechnej szczęśliwości. Nieodłącznym towarzyszem sukcesu - o czym uczą nas historia i własne doświadczenie życiowe - jest porażka, a ludzkie szczęście jest splecione z doświadczeniami lęku i bólu. Każdy naród i każdy człowiek z osobna pragną, aby chwil trudnych było jak najmniej w ich życiu, aby - mimo wszystko - owo symboliczne słońce świeciło każdego dnia. Niekiedy zdarza się jednak, że bezpieczeństwo, radość, pokój, stabilizacja, poczucie własnej wartości czy godności zostają przekreślone, a doświadczenia negatywne stają się dominujące. Oto bowiem naród izraelski, po wręcz tryumfalnym wkroczeniu do Kanaanu i zbudowaniu sprawnego państwa, stanowiącego potęgę militarną i zapewniającego dobrobyt, musiał stawić czoła kolejnym porażkom, z doświadczeniem zniewolenia i wygnania włącznie. W takich momentach, gdy zawodzą wszelkie próby zmiany

sytuacji, pojawia się często rezygnacja i swoista apatia - pogodzenie z własnym losem, albo wręcz przeciwnie - ludzie porzucają dotychczasową tożsamość, adaptują się do nowych warunków, przejmują obce obyczaje, usiłując odnaleźć się w nowej sytuacji. Przekonali się o tym Izraelici, ale nie tylko ... W jakiejś mierze przekonaliśmy się o tym także i my, i to zarówno jako Polacy, dzielący historię narodu, jak i ewangelicy różnych wyznań, doświadczający dysproporcji pomiędzy przeszłością i teraźniejszością.

Drogi Zborze! Kształtowanie własnej drogi życiowej, w tym przezwyciężanie trudności, jest w pewnym stopniu zależne od okoliczności zewnętrznych. Jednak to nie one determinują ludzkie zachowanie. Życie człowieka, co zresztą podkreślają psychologowie, jest przede wszystkim zależne od jego nastawienia wobec samego siebie i otaczającej go rzeczywistości. I właśnie ta psychologiczna prawda stanowi kontekst dzisiejszego przesłania biblijnego. Jego autor, przez teologów zwany Trito-Izajaszem (dla podkreślenia późniejszego powstania tekstu względem wcześniejszych partii *Księgi Izajasza*), próbuje rozpalić serca Izraelczyków, tchnąć w nich nową wiarę i nowego ducha, aby obudzić ich z letargu, aby uwierzyli, że mogą sami stanowić o sobie, więcej, że mogą stać się - wyrażając to językiem Nowego Testamentu - *solą ziemi i światłością świata*. Nie mogą już dłużej bać się, okopywać się w swoistych gettach, lecz powinni stać się - w dobrym tego słowa znaczeniu - alternatywą dla świata. *Przechodźcie, przechodźcie przez bramy, gotujcie drogę ludowi! Torujcie, torujcie ścieżkę, usuwajcie kamienie, podnieście sztandar nad ludami! ... I nazwą ich ludem świętym, odkupionymi Pana, a ciebie [Jerozolimo] nazwą „Poszukiwaną", a nie miastem porzuconym.* Owo wezwanie nie ma jednak charakteru mesjańskiego, lecz przede wszystkim - podkreślmy to raz jeszcze - budujący. Nie chodzi w nim bowiem o wywyższenie jakiejś grupy religijnej, o jej tryumfalny pochód przez świat, lecz o jej wzmocnienie, by odważyła się składać świadectwo własnej wiary.

Wydawałoby się, że sytuacja współczesna jest odmienna od tej sprzed prawie 2500 lat. U początku XXI wieku nie jesteśmy osobami przesadnie zalęknionymi, żyjemy w miarę stabilnym kraju, w którym religia przestała być źródłem niepokojów. Różnice i podobieństwa konfesyjne są określone, toczy się dialog ekumeniczny, wyspecjalizowane agendy kościelne przejęły na siebie obowiązek wychowania religijnego dzieci i młodzieży. Prawdy wiary zostały rozstrzygnięte przed wiekami, a poza tym mniejszości religijne, a do takich należą wyznania protestanckie w Polsce, i tak nie mają dostatecznej siły przebicia....

Dzisiejszy tekst obnaża właśnie taką mentalność; on wzywa nas, abyśmy stali się przykładem autentycznej wiary. Jednak „o prawdzie" może mówić tylko ten, kto ma „naprawdę" coś do powiedzenia, a więc ktoś, kto często wbrew potocznym przekonaniom, wbrew jakże częstemu „wierzę, jak się wierzy" i „myślę, jak się myśli" próbuje udzielić sobie samemu odpowiedzi na pytanie: „W co ja tak naprawdę wierzę?" Takie pytanie wiąże się z lękiem, dlatego też często jest przez nas odsuwane. Jednak dzisiejsze przesłanie biblijne zachęca: *Wy, którzy wyznajecie*

Pana, nie milczcie! A Jezus - zgodnie z świadectwem Ewangelii Mateuszowej - powiada: *Nie bójcie się: albowiem nie ma nic ukrytego, co by nie miało być ujawnione, ani nic tajnego, o czym by się dowiedzieć nie miano.*

Drogi Zborze! W dniu dzisiejszym jako spadkobiercy reformacji spotkaliśmy się, aby przemyśleć naszą reformacyjną, ewangelicką tożsamość. Nie powinniśmy jej jednak definiować w kategoriach sprzeciwu wobec Kościoła rzymskiego, jak to się niekiedy czyni. Wydaje się, że jedną z jej istotnych cech był i jest sprzeciw wobec wszelkiej powierzchowności. W takim ujęciu reformacja jest powrotem do samodzielnego stawiania pytań i samodzielnego udzielania odpowiedzi. Ona jest protestem przeciwko skostnieniu naszej wiary, przeciwko zamknięciu jej w owym „tak się wierzy". Nie jest łatwo zdobyć się na samodzielność. Oznacza to bowiem: zdobyć się samemu na dzielność. Reformacja jest więc walką z samym sobą, jest zmaganiem się człowieka o własną dzielność - o samodzielność w wierze, aby mógł się stać niczym Izajaszowa, symboliczna Jerozolima - „miastem przez innych poszukiwanym".

Zanim Marcin Luter rozpoczął reformę Kościoła, musiał tedy zreformować samego siebie. Jego wiara była określona przez oczywistości tamtych czasów. Luter wierzył tak, jak się wtedy wierzyło. Jego obraz świata był jasny i klarowny. Było w nim zło jak i dobro. Człowiek był grzeszny, a Bóg łaskawy. Przeznaczeniem człowieka było albo piekło, albo Królestwo Boże. Człowiek mógł dzięki pokucie i odpustom odmienić swój los. Wszystko to było takie proste i spójne. Wiedza o tym była tak naturalna, jak owo wręcz przysłowiowe „dwa razy dwa jest cztery". To właśnie Luter, a wraz z nim pozostali reformatorzy - U. Zwingli, J. Kalwin, a później J. Wesley i wielu innych, zachwiali tymi oczywistościami. Podstawowym źródłem reformacji nie była więc wewnątrzkościelna walka, lecz podważenie tego, co wydawało się wszystkim tak oczywiste. Przyjrzyjmy się obecnie na przykładzie Lutra do czego prowadziło samodzielne, reformacyjne myślenie.

Każdy z nas zna historię upadku człowieka w grzech. Nie jest to jedynie tradycja luterska, lecz jest to dobro wspólne całego chrześcijaństwa. W mitologicznym raju dokonał się upadek ludzkości. To zadecydowało o jej dalszym losie. Człowiek stał się istotą grzeszną z natury. Cóż to jednak oznacza? Dla wielu grzech był tylko pewną niedoskonałością ludzkiej natury. Czymś w rodzaju pewnej słabości bądź deficytu. W gruncie rzeczy - pocieszało się wielu - sytuacja człowieka nie jest tak tragiczna, on nie jest przecież z natury jedynie zły, ale również i dobry. Jego ciało być może jest grzeszne, ale dusza? Luter nie pogodził się z takim ujęciem. Jego teza brzmiała: Cały człowiek jest grzeszny. Człowiek nie ma żadnej szansy na stworzenie sprawiedliwego świata. Dopiero samo przyznanie się do właśnie takiej kondycji, uznanie, iż to nie w nas leży ratunek, prowadzi do szczerego wołania o pomoc, którą możemy otrzymać wyłącznie w Jezusie Chrystusie. Reformator rozpoczyna swój wykład *Listu do Rzymian* od znamiennych słów: *Głównym zamiarem Apostoła w tym liście jest zniszczenie całej własnej sprawiedliwości i*

mądrości (...) oraz unaocznienie w całej pełni mocy grzechu (...), aby w ostateczności doprowadzić do poznania, że potrzebujemy Chrystusa i jego sprawiedliwości. W teologii i duchowości ewangelickiej Chrystus staje się tedy jedyną drogą odnowy życia ludzkiego i zbawienia.

Zdawać by się mogło, że Luter podaje jedynie zmodyfikowaną wersję dawnego schematu mówiącą, że tak naprawdę ludzkość jest podzielona na tych wybranych (usprawiedliwionych) i tych grzesznych (potępionych). Tymczasem zrywa on z takim uproszczonym myśleniem - jego teologia wymyka się prostym schematom. Nie jest bowiem tak, jakoby istniały dwie grupy ludzi: grzesznicy i usprawiedliwieni. Luter powiada: Każdy jest zarazem grzeszny jak i usprawiedliwiony! Jezus Chrystus jest Bożym ratunkiem dla wszystkich ludzi. W wydarzeniu Golgoty dokonało się pojednanie Boga z całym światem bez żadnego wyjątku. Stąd każdy człowiek jest usprawiedliwiony darmo z łaski bez żadnej własnej zasługi. Ale ten usprawiedliwiony człowiek nie przestaje być dalej grzesznym człowiekiem. Właśnie na tym polega realizm Reformatora, iż nie musimy na siłę czynić się pobożnymi i świętymi ludźmi. Byliśmy i będziemy grzesznikami. Jesteśmy grzesznikami, ale zarazem - dzięki wierze w Chrystusa - usprawiedliwionymi.

Kontynuujmy nasze rozważania. Przedreformacyjna teologia pozostawała w zasięgu tradycyjnego schematu dzielącego człowieka na duszę i ciało. Rodowodu takiego podziału należy szukać w wierzeniach i filozofii greckiej. Dusza byłaby więc tą dobrą i nieśmiertelną cząstką w człowieku, a ciało byłoby siedliskiem grzechu i pożądliwości. Reformator zrezygnował z takiej dualistycznej wizji człowieka. Dla niego przecież to cały człowiek jest grzeszny. Ujęcie duszy jako czegoś bezgrzesznego traci więc sens. Luter przyjmuje, co może być dla wielu zaskoczeniem, monistyczne zrozumienie człowieka. Jednak i tutaj odcina się od łatwych rozwiązań. Człowiek nie jest zbudowany z dwóch cząstek: ciała i duszy, lecz stanowi jedność. Człowiek jest po prostu człowiekiem. Ale jako taki może żyć - jak pisze o tym ap. Paweł - „według ciała" albo „według ducha". Egzystencja „według ciała" jest sposobem życia grzesznego człowieka. Mimo iż śmierć Jezusa wydarzyła się dla wszystkich ludzi, człowiek nie chce przyjąć tego faktu. On sam uznaje się za podstawę samego siebie, za centralny punkt rzeczywistości; chce sam usprawiedliwić siebie i swój świat. Drugą charakterystyką ludzkiego bytowania może być egzystencja „według ducha". Żyjący w ten sposób człowiek, który nie przestaje być grzesznikiem, dostrzega jednak istotny, wręcz fundamentalny fakt, iż nie jest w stanie usprawiedliwić siebie i swojego życia, nie jest też w stanie sam uczynić świata lepszym. Dokonać się to może tylko dzięki Chrystusowi. To On staje się podstawą egzystencjalnych możliwości człowieka. Nic też dziwnego, że luterską myśl najlepiej charakteryzują tak zwane „sola" („tylko"): tylko Chrystus, tylko łaska i tylko wiara. Tych prawd nie możemy traktować jako pewnej teologicznej wiedzy (dla reformatorów wiara nie tyle opiera się na zgodności przekonań z jakimiś twierdzeniami dogmatycznymi, ile przede wszystkim na

zaufaniu - ona jest w pierwszym rzędzie *fiducia specialis* - szczególnym zaufaniem bądź zawierzeniem). Tak więc ewangelickie „sola" nie są jakimiś hasłami wywoławczymi, ale są wołaniem o pomoc kogoś, kto nie znajduje w sobie ratunku.

Skąd jednak wiemy o tym, iż prawdziwą pomoc otrzymamy tylko dzięki wierze, tylko z łaski i tylko przez Chrystusa? Dzieje się to dzięki świadectwu Pisma Świętego. Odwołanie się do Biblii („tylko Pismo") stanowi dopełnienie luterskiej teologii. To właśnie teza „tylko Pismo" wyznacza u Lutra granice samodzielnego myślenia. Nie bójcie się samodzielnego myślenia, lecz tylko w obrębie Biblii - oto przekonanie Reformatora. Luter nie nawołuje jednak do kolejnej wersji fundamentalizmu, w której literalnie rozumiane Pismo Święte miałoby być jedyną odpowiedzią na wszystkie problemy każdych czasów. Nie! Same litery Pisma Świętego nie są jeszcze Słowem Bożym! One nie są Ewangelią - Jezusem Chrystusem! Tekst biblijny może stać się Słowem Bożym, może stać się Ewangelią - dobrą nowiną i prawdą życia naszego; więcej - może stać się spotykającym nas Bogiem, ale tylko dzięki mocy samego Boga.

Luter kolejny raz odszedł od pewności, łatwości i oczywistości. Nad literą człowiek może zapanować, ale prawdziwe Słowo wymyka się człowiekowi, aczkolwiek ciągle łączy się z literą Pisma. Człowiek definiował Boga od wieków. Zamykał go w różnych pojęciach. Również i Jezusa Chrystusa jako wcielonego Boga uczniowie zdawali się rozumieć. To dopiero wydarzenie Golgoty zachwiało wiarę uczniów w oczywistości. Bóg ukrzyżowany jest zaprzeczeniem ludzkich religijnych wyobrażeń. Dla Lutra Słowo Boże jest Słowem ukrzyżowanym, jest Słowem, które wymyka się próbom poznawczego zawładnięcia nim i ludzkiej pewności posiadania wiedzy o nim.

Drogi Zborze! Samodzielność myślenia ukazuje nam bardziej skomplikowany obraz rzeczywistości, wykraczający poza uproszczone i przejrzyste schematy. Tym niemniej reformacyjne przesłanie nawołuje do wędrówki w głąb, zachęca do samodzielności myślenia, abyśmy mogli składać autentyczne świadectwo wiary naszej. *Wy, którzy wyznajecie Pana, nie milczcie! Przechodźcie, przechodźcie przez bramy, gotujcie drogę ludowi! Torujcie ścieżkę i usuwajcie kamienie...*

Myślenie protestanckie wymaga bowiem wiele odwagi. Nie stawia ono człowieka w sytuacji komfortu psychicznego, wręcz przeciwnie wzbudza niepokój. Nie jest łatwo żyć w świecie, który nie jest określony jedynie przez biel i czerń, w którym w wielu przypadkach mamy do czynienia z różnymi kolorami. Nie jest łatwo żyć w świecie, w którym samemu trzeba brać odpowiedzialność za własną wiarę. Stąd pojawia się naturalna pokusa: wróćmy do tego, co proste i oczywiste. Nie ulegajmy jednak tej pokusie. To właśnie poszukujący człowiek zaniepokojony swoją niewiedzą jest w stanie pokornie otworzyć się na Tego, który jedynie jest Prawdą, na Boga w Jezusie Chrystusie. Jeśli uda nam się zachować ową prawdę, wtedy być może i nas nazwą *ludem świętym, odkupionymi Pana*, a protestantyzm stanie się *miastem poszukiwanym*. Amen.

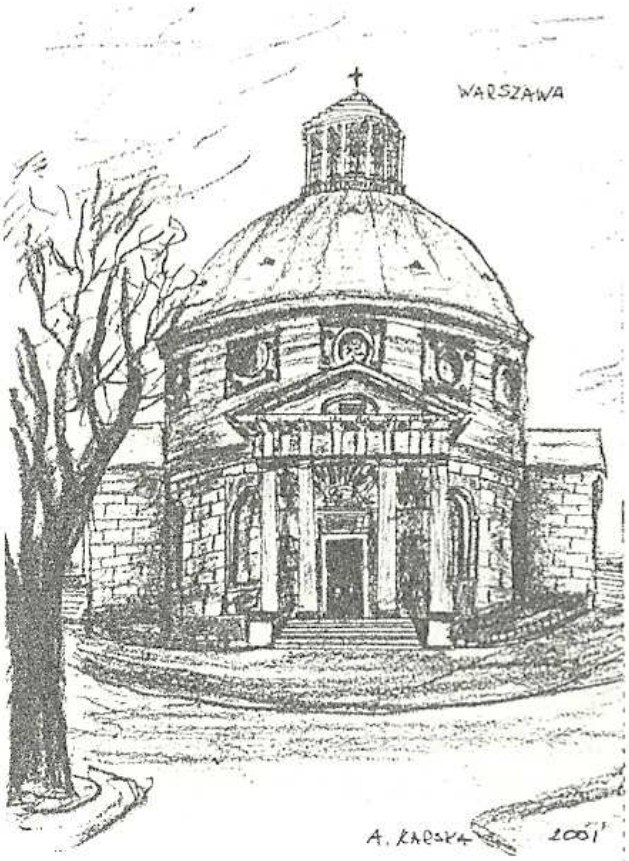

220 LAT KOŚCIOŁA ŚWIĘTEJ TRÓJCY

30 grudnia 1781 roku przy akompaniamencie bicia dzwonów, ze starego domu modlitwy ruszył procesjonalny pochód w kierunku głównego wejścia nowo wybudowanego kościoła. W pochodzie szli pastorowie: proboszcz – ks. Ringeltaube z Biblią w ręku, ks. Cerulli z Agendą Saską, ks. Krystian Goburek z Węgrowa z Księgą Konfesji Augsburskiej, a także starszyzna zboru na czele z Piotrem Tepperem głównym inicjatorem budowy kościoła. Przed drzwiami kościoła starszy wydziału budowlanego przekazał klucze rządcy kościoła, który otworzył jego podwoje. Wniesione do kościoła księgi złożono na ołtarzu.

❀❀❀

15 stycznia 1777 r. ewangelicy warszawscy, głównie dzięki staraniom Piotra Teppera otrzymali przywilej królewski zezwalający na budowę kościoła. Król Stanisław August osobiście wybrał projekt autorstwa Szymona Bogumiła Zuga.

Budowę jego rozpoczęto już 24 kwietnia 1777 r., a 5 maja 1778 r. nastąpił uroczysty akt wmurowania kamienia węgielnego w miejscu gdzie miał stanąć ołtarz. W lipcu 1779 umocowano na szczycie latarni kościoła krzyż a w jego piedestale umieszczono pamiątkowe dokumenty. **30 grudnia 1781** r. nastąpiło uroczyste otwarcie i poświęcenie Kościoła Ewagelicko-Augsburskiego Św. Trójcy w Warszawie. Była to największa i najwyższa budowla XVIII-wiecznej Warszawy: wysokość – 58 m, średnica rotundy – 33,4 m!

Wnętrze kościoła wyglądało wówczas nieco inaczej niż dzisiaj. Według projektu Zuga ołtarz, ambona i organy umieszczone były w jednym pionie naprzeciw wejścia. Okna kościoła dopiero pod koniec XIX w zaczęto ozdabiać witrażami. Ostatnie witraże w okrągłych okna założono w 1938 r.

Gdy wybuchła druga wojna światowa pierwsze pociski spadły na świątynię już 12 września, ale 16. IX.. 1939 r od bomb zapalających kościół stanął w płomieniach.

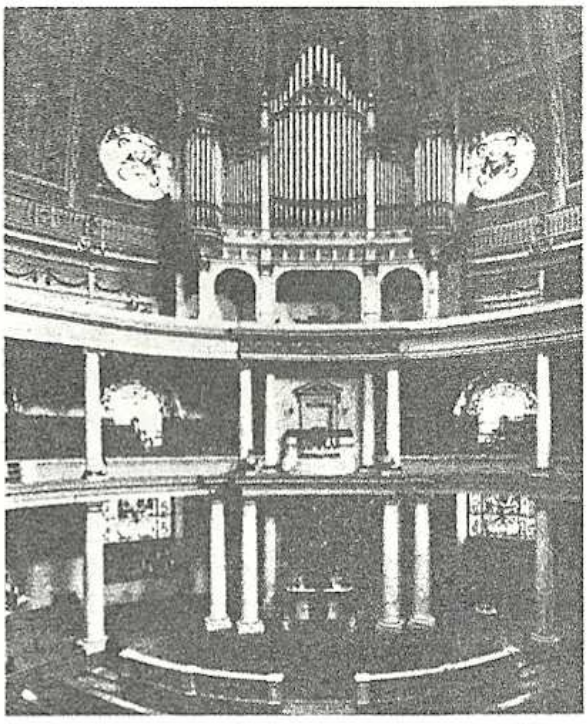

Wnętrze kościoła przed 1939 r.

Do wnętrza zawaliła się płonąca kopuła. Pożar strawił całe wyposażenie wnętrza.

Po zakończeniu wojny, w 1945 powracający z wojennej tułaczki ewangelicy warszawscy przystąpili do odgruzowywania i odbudowywania swojej świątyni. Plany odbudowy sporządzone przez architekta Teodora Burszego zostały zatwierdzone przez BOS; odbudowę prowadził komitet wybrany przez parafię. Ale w 1951 roku budynek kościoła został przejęty przez Ministerstwo Kultury i Sztuki, które kontynuowało dalszą odbudowę z zamiarem przeznaczenia obiektu na salę koncertową. Na szczęście do realizacji tych zamiarów nie doszło; pod koniec października 1956 roku zwrócono obiekt naszemu Kościołowi i już 18. XI. 1956 r. odbyło się pierwsze nabożeństwo a na latarnię kościoła powrócił krzyż. Ale nadal trwały prace wykończeniowe i dopiero 22. VI. 1958 r. odbyła się uroczystość poświęcenia odbudowanego Kościoła Św. Trójcy w Warszawie. W marcu 1961 r. poświęcono nowy ołtarz.

W 1961 roku 2 podłużne okna po obu stronach ołtarza ozdobiono witrażami, a ponad 20 lat później rozpoczęto kolejno okna podłużne wypełniać witrażami. Witraże zamontowano również w 5 okrągłych oknach. Wszystkie one powstały dzięki fundatorom, którzy sfinansowali to przedsięwzięcie.

Po odbudowaniu kościoła, w 1958 r., Szwajcarska Pomoc Kościelna ofiarowała kościołowi organy, które umieszczono na drugiej kondygnacji balkonów nad wejściem. Miały służyć kościołowi „tymczasowo", do czasu zamontowania nowych. Na realizację tego zamierzenia trzeba było czekać 40 lat! 22 marca 1998 r. odbyło się poświęcenie nowych organów firmy Braci Hillebrand z Altwarmbüchen k/Hanoweru.

Do drugiej wojny światowej parafia nasza prowadziła szeroką działalność kulturalną, oświatową i charytatywną: szpital, szkoły, domy starców, domy sierot, żłobek itp. Z tych dawnych placówek ostał się tylko dom opieki „Tabita" w Konstancinie –Jeziornie, który teraz od kilku lat jest rozbudowywany. Poświęcenie nowej części EOD „Tabita" jest planowane 17 lutego przyszłego roku.

Al.- Ka.

WYMIENIĆ BLACHĘ NA KOPULE KOŚCIOŁA CZY PRZEPROWADZIĆ REMONT I RENOWACJĘ ELEWACJI KOŚCIOŁA?

Przez szereg lat zalecano konieczność wymiany blachy na kopule kościoła. Powyższe uzasadniano złym stanem technicznym: konstrukcji drewnianej deskowania, blachy na kopule i jej nie fachowym przymocowaniem i przybiciem żelaznymi gwoździami. Przyjmowano, że blacha ułożona jest na deskowaniu bezpośrednio mocowanym do stalowej konstrukcji pod pokrycie kopuły. Powyższym domniemanym czynnikom przypisywano zacieki powstałe na plafonierach wewnętrznej kopuły kościoła. Powyższemu zaprzeczają: dokonane przekucia kopuły, wycięty fragment blachy z pokrycia, wyjęte gwoździe, którymi

blacha została przybita oraz wyrżnięte deski. W wyniku przekuć okazało się, że nad kopułą wewnętrzną z plafonierami istnieje druga żelbetowa kopuła wsparta na konstrukcji stalowej. W trakcie wykonywania tej kopuły nie zdjęto jednak szalunku kopuły i przyjmowano mylnie ten szalunek za deskowanie pod blachę kopuły. Nie zauważono przy tym, że gwoździe, którymi przybito blachę, a które są dłuższe od grubości deskowania nie wychodzą po drugie stronie tego deskowania. Nie użyto też gwoździ stalowych, lecz miedziane. Poszczególne fragmenty blachy łączone są prawidłowo na rąbek stojący i płaski. Widoczne na plafonierach zacieki zostały spowodowane przez wodę deszczową spływającą bezpośrednio na kopułę z plafonierami przez wybite i nie uszczelnione kitem szyby wieżyczki nad kopułą kościoła. Wycięta z kopuły blacha i deski wskazują na możliwość utrzymania istniejącego pokrycia kopuły jeszcze co najmniej przez 50 lat po przeprowadzeniu naprawy polegającej na wyjęciu gwoździ i zalutowaniu po nich otworów. Naprawę blachy na kopule zlecono, zostanie ona wykonana do końca 2001 roku.; stanowi zaledwie 1,67% kosztu wymiany pokrycia blachy na kopule kościoła.

❖❖❖

Przeprowadzona analiza stanu istniejącego wykazała iż **nie zachodzi potrzeba wymiany pokrycia kopuły kościoła** i ponoszenia związanych z tą wymianą wydatków około 1,5 miliona złotych. Mając powyższe na uwadze Rada Parafialna podjęła Uchwałę o przeprowadzeniu renowacji elewacji kościoła, przeznaczając na ten cel środki finansowe uprzednio planowane na wymianę pokrycia kopuły i zakupioną swego czasu blachę miedzianą, którą zamierzono pokryć kopułę. Mówiąc jednak o renowacji elewacji należy mieć na uwadze, iż poza skuciem fragmentów starych tynków i położeniem nowych oraz szlifowaniem elementów kamiennych przewiduje się remont i renowację szeregu innych elementów związanych z elewacją; np.: zewnętrznych schodów wejściowych głównych i bocznych wraz z podestami, wszystkich drzwi wejściowych oraz stolarki okiennej i witraży, obróbek blacharskich gzymsów i zewnętrznych parapetów okiennych, rynien, rur spustowych ukrytych w murze, portalu drzwi wejściowych, plintusów[1] kolumn oraz montaż dźwigu platformowego do transportu ukośnego wózków inwalidzkich z osobami niepełnosprawnymi. W ramach planowej renowacji przewiduje się ponadto: pokrycie blachą miedzianą dachów na przybudówkach krytych blachą stalową ocynkowaną, odsolenie podłoża, odwodnienie terenu oraz remont ogrodzenia wokół kościoła. Zlecono i opracowano projekt wykonawczy remontu konserwatorskiego elewacji kościoła wraz z pracami towarzyszącymi i robotami dodatkowymi, o których wyżej mowa.

Mgr inż. Jerzy Fedisz
Ks. dr Włodzimierz Nast

[1] Plintus – płyta podstawowa kolumny

DELEGACJA KOŚCIOŁA LUTERAŃSKIEGO SZWECJI W NASZEJ PARAFII

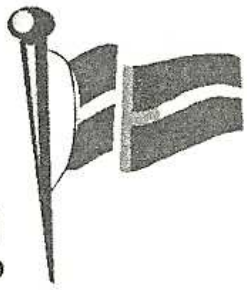

Na zaproszenie władz naszego Kościoła przebywała w Polsce w dniach 25-28 października br. delegacja Diecezji Uppsalskiej Kościoła Luterańskiego w Szwecji z biskupem tejże Diecezji ks. dr. Ragnarem Perseniusem na czele. Biskupowi Diecezji Uppsalskiej towarzyszyli adiunkt biskupa ks. Leif Cederlof oraz ks. dziekan Bo Johansson.

Głównym celem tej wizyty było poznanie działalności Kościoła Luterańskiego w Polsce oraz ustalenie warunków dalszej współpracy partnerskiej pomiędzy Diecezją Uppsalską a naszym Kościołem.

Wizyta rozpoczęła się od spotkania szwedzkiej delegaci z Biskupem Kościoła ks. Januszem Jaguckim oraz zwierzchnikiem Diecezji Warszawskiej bp. Mieczysławem Cieślarem. Biskup Persenius spotkał się także z członkami Konsystorza oraz odwiedził parafię w Łodzi.

Goście ze Szwecji mieli możliwość zapoznania się także z różnorodną działalnością naszej parafii. Szczególne zainteresowanie okazali prowadzonemu przez naszą Parafię Ewangelickiemu Ośrodkowi Diakonii „TABITA" w Konstancinie – Jeziornie. Spotkanie z dyrektorem „Tabity" stworzyło okazję do rozmów na temat diakonijnych zadań naszej ewangelickiej społeczności, a także zaprezentowania nowych możliwości działania w rozbudowywanym Ośrodku. Ewangelicki Ośrodek Diakonii „TABITA" był także miejscem uroczystej kolacji, na której obecni byli przedstawiciele władz Kościoła i Diecezji Warszawskiej, Diakonii Kościoła, Ewangelickiego Duszpasterstwa Wojskowego, obu parafii warszawskich oraz przedstawiciel ambasadora Szwecji. Zaproszonymi gośćmi byli także reprezentanci wszystkich parafii naszego Kościoła, które nawiązały partnerstwo z parafiami w Szwecji (Parafie: w Bielsku, Opolu, Ustroniu, Łodzi i Św. Trójcy w Warszawie).

Szersze grono naszych parafian miało okazję w niedzielę 28 października w kościele Św. Trójcy uczestniczyć w nabożeństwie prowadzonym przez bpa Mieczysława Cieślara oraz proboszcza naszej Parafii ks. dra Włodzimierza Nasta. Kazanie oparte na tekście z Ewangelii wg Św. Marka 2,23-28 wygłosił bp Ragnar Persenius, a jego główne myśli koncentrowały się wokół nowotestamentowego pojęcia wolności. Czas po nabożeństwie dał okazję wszystkim zainteresowanym spotkania się i rozmowy z gośćmi ze Szwecji przy tradycyjnej „herbatce" w sali parafialnej. Niedziela była zarazem ostatnim dniem wizyty delegacji Diecezji Uppsalskiej w Polsce.

Można mieć tylko nadzieję, że i ta wizyta szwedzkich luteran przysłuży się intensyfikowanym w wymiarze naszej Parafii kontaktom partnerskim z katedralną Parafią w Uppsali.

ks. Sławomir Sikora

III OGÓLNOPOLSKIE SPOTKANIE PRZEWODNIKÓW-EWANGELIKÓW WE WROCŁAWIU

W dniach 16-18 listopada 2001 r. odbyło się we Wrocławiu Ogólnopolskie Spotkanie Przewodników-Ewangelików. Po Karpaczu i Istebnej była to już trzecia tego typu impreza, organizowana z inicjatywy ewangelickich przewodników. Wzięło w niej udział ponad dwudziestu uczestników z całego kraju. Najliczniej reprezentowane było kręgi przewodników beskidzkich (z Wisły i okolic), sudeckich oraz, naturalnie, gospodarzy z Wrocławia. Pojedyncze osoby przybyły z Gdańska, Kielc i Warszawy. Spotkania mają na celu integrację środowiska, wymianę doświadczeń na temat problemów nurtujących środowisko oraz poznanie charakterystyki wyznaniowej regionu.

Bogato wypełniony program obejmował zwiedzanie miejsc związanych z postacią wybitnego teologa Dietricha Bonhoeffera, który urodził się we Wrocławiu i spędził tu najwcześniejsze lata swego życia. Złożyliśmy wizyty w ewangelickich kościołach św. Krzysztofa i Garnizonowym na Sępolnie (użytkowanym wspólnie przez ewangelików i katolików).Przedmiotem zainteresowania była tzw. Dzielnica Wzajemnego Szacunku i znajdujące się w niej świątynie, w których mieliśmy okazję spotkać się z duchownymi lub członkami danej społeczności. Były to: Katedra polskokatolicka św. Marii Magdaleny (do 1945 r. kościół ewangelicki, w którym zresztą odbyło się pierwsze w mieście nabożeństwo protestanckie w 1523 r.), cerkiew prawosławna, synagoga „Pod Białym Bocianem" oraz kościół ojców paulinów. Bazą organizacyjną całego przedsięwzięcia była parafia Opatrzności Bożej, w której budynkach spaliśmy, a także mogliśmy dyskutować i jeść. Należy podkreślić, że żywienie to odbywało się w bardzo szerokim zakresie - od grochówki wojskowej po nader elegancki bankiet w sali parafialnej.

Podziw budzi żywotność i przedsiębiorczość środowiska wrocławskich ewangelików, umiejętne zagospodarowanie odzyskanego mienia i wykorzystywanie go dla dobra całego miasta. Mogliśmy się o tym przekonać, zwiedzając sprawnie funkcjonujące Centrum Kształcenia i Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych Diakonii Diecezji Wrocławskiej przy ulicy Wejherowskiej. Po niedzielnym nabożeństwie w kościele Opatrzności Bożej, na pożegnanie z Wrocławiem, zwiedziliśmy barokowy kompleks uniwersytecki ze sławną Aulą Leopoldyńską, świeżo odrestaurowane Oratorium Marianum oraz obejrzeliśmy panoramę miasta z Wieży Matematycznej (na marginesie można wspomnieć, że

wśród swoich wychowanków Uniwersytet Wrocławski miał dziewięciu laureatów Nagrody Nobla).

Cała impreza była zorganizowana wzorowo. Słowa szczególnego uznania należą się zwłaszcza kolegom: Arkadiuszowi Felkle, Krzysztofowi Mazurskiemu, Januszowi Wittowi i Joannie Szczepankiewicz-Battek, którzy bardzo angażowali się w sprawny przebieg spotkania i opracowali rzeczywiście bogaty i wszechstronny program. Nie odbyłoby się to jednak na takim poziomie bez życzliwego wsparcia ze strony Zwierzchnika Diecezji, biskupa Ryszarda Bogusza, który użyczył nam gościny, poświęcił cenny czas na spotkanie z nami i duchowo patronował całemu przedsięwzięciu. Pełni najlepszych wrażeń rozjeżdżaliśmy się z nadzieją na kolejny zjazd za rok, być może w szerszym gronie, w którym znajdą się również ewangeliccy przewodnicy z innych regionów kraju.

Alicja Sadomska

NOWY KOŚCIÓŁ W DIECEZJI WARSZAWSKIEJ

W dniu 10 listopada odbyła się w Płocku uroczystość poświęcenia nowego kościoła ewangelickiego.

Parafia ewangelicka w Płocku istnieje od 1804 r. Do tej parafii przed drugą wojną światową należał jeden kościół dwie kaplice i 12 cmentarzy! Po drugiej wojnie światowej społeczność ewangelicka w tym mieście została pozbawiona swego kościoła. Dzięki przychylności Kościoła Starokatolickiego Mariawitów, płoccy ewangelicy przez ponad 50 lat gromadzili się na swych nabożeństwach w gościnnej katedrze mariawickiej. Kolejnymi administratorami parafii w Płocku byli między innymi: ks. Bogusław Wittenberg, ks. Jan Hause, ks. Waldemar Preiss, a obecnie ks. Krzysztof Cienciała.

Dzięki staraniom członków parafii na czele z p. Hanną Witt-Paszta; mozolnym zbieraniem funduszy, po wielu latach na skraju zabytkowego cmentarza ewangelickiego w Płocku w dn. 10 września 2000 r. wmurowano kamień węgielny pod budowę kościoła i

już zaledwie po 14 miesiącach w 518 rocznicę urodzin Marcina Lutra odbyła się uroczystość poświęcenia kościoła. Uroczystego otwarcia kościoła dokonał biskup diecezji warszawskiej ks. Mieczysław Cieślar, a poświęcenia - biskup Jan Szarek. W uroczystości wzięli udział liczni duchowni diecezji warszawskiej, pastor partnerskiej parafii z Darmstadt, biskup kościoła Mariawitów ks. W.M. Jaworski, przedstawiciele płockiego duchowieństwa kościołów: rzymskokatolickiego, prawosławnego i mariawitów, przedstawiciele władz miasta i powiatu. Na uroczystość tę przybyły delegacje parafii ewangelickich z Łodzi, Zgierza, Warszawy, podczas nabożeństwa śpiewał chór z Bielska.

Aldona Karska

KOŁO ROBÓTEK RĘCZNYCH

W 1986 roku zapoczątkowano regularne zajęcia praktyczne robót ręcznych. Inicjatorkami były długoletnie członkinie Koła Pań Opiekunek przy naszej Parafii.

Szczególne zasługi w tej sprawie ma pani Eliza Badowska, która zorganizowała pracę, a będąc osobą wykwalifikowaną, uzdolnioną i wyjątkowo aktywną do dzisiaj kieruje pracą tego zespołu!

Zajęcia odbywają się dwa razy w miesiącu z przerwą wakacyjną. Często jednak prace swoje wykonujemy również w domu.

Dwa razy w roku organizujemy kiermasz, na którym sprzedajemy wykonane przez nas prace: serwetki, bieżniki, poduszki szydełkowe i wiele różnych wyrobów artystycznych i praktycznych. W ten sposób Kółko Robótek Ręcznych w dużym stopniu przyczynia się do zwiększania funduszów Koła Pań na cele charytatywne.

Wiele prac w minionym okresie wykonano na potrzeby Kościoła.

Serdecznie zapraszamy do współpracy z nami !

Warto zaznaczyć, że zajęcia odbywają się w miłej, przyjacielskiej atmosferze.

Dużo radości uczestnikom Koła sprawiają zawsze wyjazdy na zaproszenie Państwa Danuty i Michała Weigle w okresie letnim na Ich działkę poza Warszawą. Panie są tam serdecznie goszczone przez przemiłych gospodarzy i bardzo wdzięczne za każdorazowy pobyt w uroczym domu wśród zieleni i kwiatów.

Członkinie Koła Robótek Ręcznych

WYSTAWA HAFTU ARTYSTYCZNEGO PRAC p. HELENY WOŁOTOWSKIEJ – WEISS

W dniu 16. XII. 2001 r. pod patronatem warszawskiego oddziału Polskiego Towarzystwa Ewangelickiego, w sali parafialnej odbyła się wystawa prac pani Heleny Wołotowskiej-Weiss. Wystawę otworzyli ks. Sławomir Sikora i ks. Jan

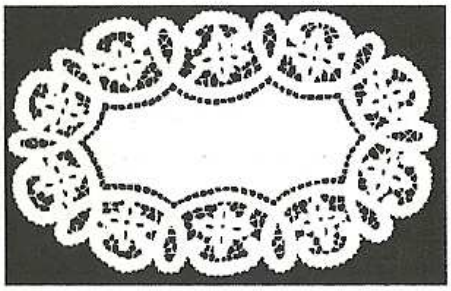

Hause. Wystawione prace omawiała i objaśniała techniki haftu siostra autorki – p. Eliza Badowska.

Prace pochodziły z różnych okresów życia autorki. Najstarsze – z lat 1914-1921 pochodziły z okresu, kiedy pani Helena uczyła się sztuki hafciarskiej. Kolejne to lata 1921-44, a ostatni okres to lata 1990-95, z okresu pobytu w EOD „Tabita". Wszystkie prace były wykonywane według Jej własnych wzorów i projektów.

Pani **Helena Wołotowska z d. Weiss** urodziła się na Wołyniu w 1901 roku. W 1914 roku cała rodzina została wywieziona na Ural i tam pani Helena uczyła się haftu. Na Wołyń powróciła w 1921 roku. W 1928 wyszła za mąż i przeniosła się na stałe do Warszawy. Po drugiej wojnie światowej zamieszkała w Gołkowie pod Warszawą, a ostatnie 10 lat spędziła w „Tabicie". Zmarła 19 marca 2001 r.

KWESTA NA CMENTARZU

KAPLICA HALPERTÓW

Podobnie jak w latach ubiegłych tak i w tym roku w dniach 31.X.-4.XI. 2001 r. Społeczny Komitet Opieki nad Zabytkami Cmentarza Ewangelicko-Augsburskiego w Warszawie zorganizował kwestę. Kwestowali członkowie obu warszawskich parafii luterańskich.

Tegoroczna kwesta przyniosła 21 500 zł., pozwoli to na uratowanie kolejnych cennych pomników.

❑❑❑

WIECZÓR FILMOWY

23 listopada młodzież naszej parafii zorganizowała **WIECZÓR FILMOWY**. Celem tej inicjatywy było stworzenie nowego rodzaju spotkania na terenie parafii, danie możliwości do twórczego spędzenia czasu oraz otwarcie grupy młodzieżowej na inne środowiska, a przez to poznanie nowych osób.

W programie Wieczoru znalazły się dwa filmy: „Życie jako śmiertelna choroba przenoszona drogą płciową" K. Zanussiego oraz „Billy Elliot" S. Daldry'ego. Ponieważ spotkanie to zostało zaplanowane jako dyskusyjny klub filmowy, po pierwszym filmie odbyła się dyskusja prowadzona przez ks. Irka Lukasa. Okazała się ona bardzo żywa; dotknęła takich problemów jak śmierć, umieranie, cierpienie, prawo człowieka do eutanazji.

Inicjatywa Wieczoru spotkała się ze stosunkowo dużym zainteresowaniem (blisko 30 osób) –co nas cieszy nie były to tylko osoby z kręgu grupy młodzieżowej. Dlatego też pragniemy organizować takie spotkania regularnie. **Wszystkich serdecznie zapraszamy!**

Michał

Młodzież Parafii Ewangelicko-Augsburskiej
Św. Trójcy w Warszawie
zaprasza na
II WIECZÓR FILMOWY
11 stycznia 2002 r. o godz. 19^{00}
w lokalu młodzieżowym przy ul. Kredytowej 4
(wejście w podwórzu)

W programie dwa filmy:
„OSTATNIE KUSZENIE CHRYSTUSA"
„ŻYWOT BRIANA"

Bliższe informacje: Ola Opara; tel. 0-600 357 730 lub a_opara@interia.pl
Michał Karski, tel.: 847 77 78 lub michask@poczta.onet.pl

WYBORY DO SYNODU DIECEZJALNEGO

W dniu 25. XI. 2001 r. w kościele odbyło się po nabożeństwie Zgromadzenie Parafialne celem wyboru świeckich delegatów do Synodu Diecezjalnego. Rada Diecezjalna przyznała naszej parafii 9 mandatów.

Zebranie otworzył proboszcz ks. dr Włodzimierz Nast. Po wyborze prezydium Zebrania i komisji Skrutacyjnej przedstawił zebranym 14 kandydatów. Następnie Zebrani przystąpili do głosowania. Oddano 124 głosy.

Oto lista 9 wybranych delegatów w kolejności alfabetycznej:

1. **Elżbieta FEDISZ**
2. **Bogdan GESKE**
3. **Aldona KARSKA**
4. **Danuta LUKAS**
5. **Tomasz NAST.**
6. **Maciej PEŁCZYŃSKI**
7. **Władysław SIKORA**
8. **Olga SZTEJNERT**
9. **Danuta WEIGLE**

Wybrano też 4 zastępców delegatów. Oto ich lista w kolejności otrzymanych głosów:

1. **Elżbieta MALISZEWSKA**
2. **Andrzej DZIADOSZ**
3. **Krystyna CHOJNACKA**
4. **Anna Maria KACZMAREK**

Prezent pod choinkę

Diakonia Kościoła i Centrum Misji i Ewangelizacji zorganizowały akcję zbiórki prezentów gwiazdkowych dla dzieci z Ukrainy. Do akcji tej bardzo aktywnie włączyli się nasi parafianie, którzy przynieśli ponad 170 paczek w pudełkach po butach. Paczki już dotarły do miejsca przeznaczenia.

Wszystkim ofiarodawcom, szczególnie zaś dzieciom, które przyniosły prezenty składam serdeczne podziękowanie. Sprawozdanie z wyprawy na Ukrainę pojawi się na pewno niebawem na łamach naszej prasy kościelnej.

Wojciech Froehlich

Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom 2001

Diakonia Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w RP, Caritas Polska Kościoła Rzymskokatolickiego oraz „Dzieło Miłosierdzia" Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego wspólnie organizują w 2001 r. akcję zbierania funduszy na „Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom" poprzez rozprowadzanie świec wigilijnych.

Całkowity dochód z rozprowadzenia świec wigilijnych w parafiach ewangelickich Diakonia Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego przeznaczy na pomoc dzieciom, które znajdują się w trudnych warunkach życiowych, aby w ten sposób wypełnić polecenie Jezusa Chrystusa, który swoim uczniom powiedział: „Cokolwiek uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, mnie uczyniliście" (Mt 25,40)

LISTY

Do parafii:

Wielebny ksiądz doktor
Włodzimierz Nast.
Proboszcz Parafii św. Trójcy
w Warszawie

Społeczny Komitet Opieki nad Zabytkami Cmentarza Ewangelicko-Augsburskiego pragnie na ręce Księdza Proboszcza przekazać serdeczne podziękowania dla wszystkich parafian, którzy wzięli udział w kweście na rzecz ratowania zabytków naszego cmentarza. W czasie jej trwania, w dniach 30.10 – 4.11.br., zebrano 21,5 tysiąca złotych, co pozwoli na uratowanie kolejnych cennych pomników. Swój czas na ten cel poświęciło prawie 80 osób, przy czym niektóre z nich kwestowały nawet dwu- i trzykrotnie.

Pragnę przy tej okazji przekazać wszystkim najserdeczniejsze życzenia zdrowia i wszelkiej pomyślności z okazji Świąt Bożego Narodzenia i nadchodzącego Nowego Roku, a także wyrazić nadzieję, że w przyszłości akcja nasza będzie się spotykać z równie wielkim zrozumieniem i poparciem.

Z wyrazami szacunku

Przewodniczący Komitetu
Witold Straus

Mrągowo, 22.10.2001

PODZIĘKOWANIE

Serdecznie dziękuję Pani H.J.(...) za zorganizowanie w Warszawie wakacji Patrycji i Weronice Kapowicz, moim młodym parafiankom. Były to dla nich radosne dni, pełne wspaniałych przeżyć.

Dziękuję w imieniu dziewczynek, rodziców i własnym za ten dar miłości.

/ks. Piotr Mendroch/
proboszcz

Alina Eleonora z Rudzkich Janowska

Co uczynisz ?

Przeszedł obok Ciebie Człowiek
Zniekształcony ciężarem doświadczeń.
Zatrzymał się, obejrzał, poszedł dalej.
W pewnej chwili zawrócił.
Stanął, nie patrzy w dal.
Może upaść!...
Skąd On przybył?
Kto Go zawiódł?
Co z nim będzie?
Domyślasz się, że za nim
Ciągnie się jak ogon komety
Balast przebytej drogi.
Boisz się o swoje wygodne życie?
Dbasz o to, aby je nie zmąciły
Troski innych ludzi!...
Czy teraz jednak
Podasz mu rękę serdeczną?

Lato 2001

Sklep RTV i AGD GEMINI

Autoryzowany przedstawiciel firm:
SONY, Philips, CYFRA +,
ELECTROLUX, BOSCH

serdecznie zaprasza:

- na **ul. Mokotowską 26** *(róg Koszykowej)*
- oraz na **Pl. Konstytucji 2** *(pomiędzy „Orbisem" a FWP)*

➢ **od poniedziałku do piątku, w godz.: 10^{00}-19^{00}**
➢ **soboty w godz.: 10^{00}-15^{00}**

zapewniamy: ***fachowe doradztwo, transport gratis***

tel.: 625-56-17, 622-11-12

❀❀❀

DLA CZŁONKÓW PARAFII 3% RABATU (PRZY PŁATNOŚCI GOTÓWKĄ)

DO WYNAJĘCIA !!!

Kawalerka 21,45 m², jeden pokój, aneks kuchenny, łazienka.
Parter, zabezpieczone kratą okna.
Grochów, ul. Mycielskiego
Tel. 679-31-55
(po godz. 17⁰⁰)

REMONTY KOMPLEKSOWE
MIESKAŃ, BUDYNKÓW

- wymiana okien, drzwi
- gipsowanie, malowanie ścian
- układanie paneli, klepki
- układanie glazury, terakoty
- przebudowy wodno-kanalizacyjne
- wymiana instalacji elektrycznej
- kraty, balustrady, inne zabezpieczenia

ŚLUSARSTWO BUDOWLANE

- bramy ogrodzenia

KONSTRUKCJE REKLAM

WYKONUJE ZAKŁAD:

ŚLUSARSTWO BOGDAN LULAJ

Te.: 751-28-33; komórka: 0-501-923-972

Wystawiamy faktury VAT

Dla parafian udzielamy rabatu 7% !

POLECAMY:

● Płyta kompaktowa CD – **Wigilijne dzieło pomocy Dzieci –Dzieciom, Kolędy i Pastorałki** – cena 20 zł

● **Kalendarz Ewangelicki 2002 - Ewangelizacja i tożsamość,** Bielsko-Biała 2001, cena 18 zł

● **Bóg jest zbawieniem moim (Z Biblią na co dzień) – 2002**, Bielsko-Biała 2001

● **"Był wśród nas... W 25. rocznicę śmierci ks. bpa Andrzeja Wantuły"** , Ustroń 2001, cena 5 zł.

● **"Łączyć w imię Boga, zbiór ekumenicznych modlitw i rozważań o modlitwie"**, Warszawa 2000, cena 15 zł.

● **„ Ewangelicy warszawscy w walce o niepodległość Polski w latach drugiej wojny światowej" - praca zbiorowa pod redakcją Aliny Janowskiej,** Warszawa 1997. –

● **ks. Alfred Jagucki - „Pytania wiary --*Mały katechizm* ks. Marcina Lutra w pytaniach i odpowiedziach"** cena: 10 zł

● **"Wyznanie augsburskie (Konfesja Augsburska) z 1530 roku. 95 tez ks. Marcina Lutra z 1517"**, wydawnictwo „Augustana";cena: 8 zł,

● **Zbigniew Zembrzuski „Ekumenizm w Warszawie – studium historyczno-teologiczne"**; Warszawa – 2001; cena: 17 zł

● **Renata Popkowicz-Tajchert, Mieczysław Szczepański – „Zabytkowe kościoły Warszawy XIII-XIX w."** Wydawnictwo Ornament, Warszawa 2000; cena 23 zł

● **Tadeusz Stegner „Bóg, protestantyzm, Polska – Biografia pastora Leopolda Otto (1819-1882)"**, Wydawnictwo UG, Gdańsk 2000; cena 36 zł.

● **Karol Karski „Protestanci i ekumenizm. Wkład spadkobierców Reformacji w dzieło jedności"** ChAT, Warszawa 2001; cena 25 zł

● **Jan Szturc, „Ewangelicy w Polsce, słownik biograficzny XVI-XX w."**, Bielsko-Biała 1998, cena 28 zł.

● **Herbert Brokering, „Myślę o Tobie, duszpasterskie listy o nadziei i uzdrowieniu"**, Bielsko-Biała 1999, cena 19 zł.

❋❋❋

„RÓŻA LUTRA" - znaczki do przypinania;
cena 1 sztuki:15 zł

❋❋❋

ZEGAR ŚCIENNY z rysunkiem kościoła na tarczy;
cena 35 zł

WYMIENIONE WYDAWNICTWA I PAMIĄTKI SĄ DO NABYCIA W KANCELARII PARAFII I W STOISKU Z LITERATURĄ W KOŚCIELE.

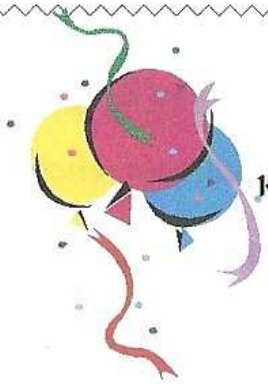

POLSKIE TOWARZYSTWO EWANGELICKIE

ODDZIAŁ W WARSZAWIE

ORGANIZUJE

MIĘDZYPARAFIALNE

KARNAWAŁOWE SPOTKANIE TOWARZYSKIE

W dniu 26 stycznia 2002

W sali parafialnej, ul. Kredytowa 4

Początek spotkania godz. 18^{30}

W programie przewidziana loteria

Koszt uczestnictwa 35 zł

Zapisy do dnia 20. stycznia 2002 r.w kancelarii parafii Św. Trójcy; ilość miejsc ograniczona!

ZAPRASZAMY

SPOTKANIA:

❖ **WARSZAWSKI ODDZIAŁ POLSKIEGO TOWARZYSTWA EWANGELICKIEGO**

- trzeci poniedziałek miesiąca o godz. 17^{30} -

najbliższe spotkanie: 21. stycznia 2002 r., w sali parafialnej, ul. Kredytowa 4

Prelegentem będzie prof. Karol Karski, tematem spotkania będzie:

„Konkordia Leuenberska"

❖ **KOŁO SENIORÓW – spotkania w pierwszy czwartek każdego miesiąca, o godz. 15^{00}; najbliższe spotkanie odbędzie się w dn. 3. I. 2002 r. – będzie to spotkanie opłatkowe**

❖ **KOŁO PAŃ – spotkania w każdy trzeci czwartek miesiąca o godz. 16^{00}**

❖ **Spotkania b. SPME odbywają się w każdy drugi poniedziałek miesiąca**

KOMISJA DIAKONIJNA

Zaprasza osoby starsze i samotne na świąteczne śniadanie w dniu 5. stycznia 2002 r. o godz. 11^{00}, w sali parafialnej przy ul. Kredytowej 4

SERDECZNIE ZAPRASZAMY MŁODZIEŻ NA SPOTKANIA ORGANIZOWANE PRZEZ NASZĄ PARAFIĘ

Spotkania młodzieży młodszej (konfirmanci z lat 1999-2001) – wtorki o godz. 18^{00} w sali parafialnej;

Spotkania młodzieży starszej – wtorki o godz. 19^{00} w lokalu młodzieżowym (ul. Kredytowa 4 w podwórzu);

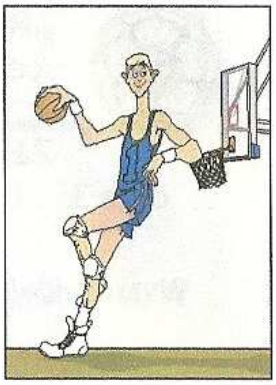

Spotkania dla studentów i młodzieży pracującej – czwartki o godz. 19^{00} w sali parafialnej (raz w miesiącu – informacja w parafii);

Sala gimnastyczna – **soboty w godz. 15-17 w XI Liceum Ogólnokształcącym im. Mikołaja Reja (naprzeciwko kościoła Św. Trójcy)**

NABOŻEŃSTWA:

Kościół Św. Trójcy:

Nabożeństwa niedzielne: spowiedź – godz. 10:15;
nabożeństwo komunijne godz. 10:30

Wigilia 24.XII. (poniedziałek) - godz. 16^{00} - ks. S. Sikora
(godz. 18^{00} – międzynarodowe nabożeństwo ekumeniczne – ks. H. Domke, ks. S. Robertson)
1. Święto Narodzenia Pańskiego 25.XII. (wtorek) – godz. 10^{30} – ks. S. Sikora
2. Święto Narodzenia Pańskiego 26.XII. (środa) – godz. 10^{30} – ks. dr W. Nast
220 rocznica Poświęcenia Kościoła 30. XII. (niedziela) – godz. 10^{30} –– bp Janusz Jagucki, ks. dr W. Nast., ks. S. Sikora
Zakończenie Roku 31.XII. (poniedziałek) – godz. 16^{00} – ks. S.Sikora
Nowy Rok 1. I. 2002 r. (wtorek) – godz. 10^{30} – ks. dr W.Nast

Kaplica domu opieki „Tabita":

Chylice, ul. Długa 43
Nabożeństwa niedzielne – godz. 11:00;
Wigilia 24.XII. (poniedziałek) - godz. 14^{00} – ks.dr W. Nast.
1. Święto Narodzenia Pańskiego 25.XII. (wtorek) – godz. 11^{00}- ks. I. Lukas
2. Święto Narodzenia Pańskiego 26.XII. (środa) – godz. 11^{00}- ks. S.Sikora
Zakończenie Roku 31.XII. (poniedziałek) – ks. I. Lukas
Nowy Rok 1. I. 2002 r. (wtorek) – godz. 11^{00} - ks. I. Lukas

Kościół we Włochach:

ul. Cietrzewia 22
Nabożeństwa: w pierwszą i trzecią niedzielę miesiąca o godz. 10:00
2. Święto Narodzenia Pańskiego 26.XII. (środa) – godz. 10^{00}- ks. I. Lukas

Dla dzieci w wieku 3 do 6 lat
Co niedzielę równolegle z nabożeństwem czynne jest w sali parafialnej przy ul. Kredytowej 4, przedszkole

Dla dzieci w wieku szkolnym,
równolegle z nabożeństwem , w kaplicy nad zakrystią szkółka niedzielna

WAŻNE ADRESY I TELEFONY

Parafia Ewangelicko-Augsburska Świętej Trójcy:
✉ ul. Kredytowa 4, 00-062 Warszawa, ☎827-68-17, fax: 827-86-37.
konto bankowe: PKO BP XV O/Warszawa,
Nr 35-10201156-123110685
Kancelaria parafialna czynna (z wyjątkiem sobót)
w godz. 9.00-14.00, w środy - do godz. 17.00,
otwarta jest również w niedziele po nabożeństwie.
Koordynator Parafialnej Pracy Diakonijnej:
mgr teol. Wojciech Froehlich - kancelaria parafii - ☎827-68-17
(w godzinach urzędowania kancelarii)
Cmentarz Ewangelicko-Augsburski:
✉ ul. Młynarska 54/58, 01-171 Warszawa, ☎632-10-14
Kancelaria cmentarna czynna, z wyjątkiem sobót i niedziel,
w godz.: 10.00-15.00.
Ewangelicki Ośrodek Diakonii „Tabita":
✉ ul. Długa 43, 05-510 Konstancin-Jeziorna,☎/fax 754-67-90,
☎756-41-04(pokój lekarski); 804-71-60
Konto bankowe: PKO BP XV O/Warszawa,
Nr 55-10201156-123111586
Biuro Rozbudowy EOD „TABITA" :
✉ ul. Kredytowa 4, 00-062 Warszawa, ☎827-89-18.
Kościół Filialny Warszawa-Włochy:
✉ ul. Cietrzewia 22, 02-492 Warszawa , ☎863-77-86.

Parafia Ewangelicko-Augsburska Wniebowstąpienia Pańskiego
✉ ul. Puławska 2A, 02-566 Warszawa, ☎/fax 849-77-05

Zespół redakcyjny: Aldona Karska, ks.dr Włodzimierz Nast
Rysunek kościoła na okładce: Joanna Tiunin